

Arrest

nr. 301 731 van 19 februari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 september 2023.

Gelet op de beschikking van 21 december 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. PARMENTIER *loco* advocaat E. MASSIN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 20 april 2023, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoekende partij op 8 februari 2014 subsidiaire bescherming werd toegekend en dat deze bescherming tot 30 april 2024 geldig is (Landeninformatie, stuk 6 - Brief van International Protection Agency Malta d.d. 25/11/2022). Er zijn geen gegevens waaruit blijkt dat verzoekende partij deze beschermingsstatus niet meer zou genieten.

Waar verzoekende partij stelt dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar de actualiteit van de beschermingsstatus die haar werd toegekend, merkt de Raad op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale beschermingsstatus in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bij de commissaris-generaal berust. Eens hieraan is voldaan, wat in casu het geval is, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoekende partij levert dit bewijs niet. In dit kader wijst de Raad er verder nog op dat er een onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt immers weerklank in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en die slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Waar verzoekende partij in het verzoekschrift een passage uit het persoonlijk onderhoud citeert waarbij zij verklaart dat haar Maltese verblijfsdocument in Rome werd gestolen, beperkt zij zich tot loutere en ongestaafde beweringen; zo heeft zij hiervoor geen aangifte gedaan en legt zij geen attest van verlies voor. In de mate zij het verblijfsdocument niet in haar bezit heeft, toont de verzoekende partij niet aan dat zij er geen duplicaat van kan verkrijgen, noch blijkt dit uit de landeninformatie die zij voorlegt. Verzoekende partij toont eveneens niet in concreto aan dat zij bij een terugkeer naar Malta er niet in zal slagen om haar verblijfsvergunning opnieuw te verkrijgen en dat zij zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Malta. Het loutere feit dat haar verblijfsvergunning gestolen werd, volstaat niet om te besluiten dat zij niet meer over internationale bescherming beschikt. Het wordt immers in de brief van de Maltese autoriteiten uitdrukkelijk bevestigd dat de aan de verzoekende partij toegekende subsidiaire bescherming tot 30 april 2024 geldig is (Landeninformatie, stuk 6 - Brief van International Protection Agency Malta d.d. 25/11/2022). Het is aan de verzoekende partij om concrete gegevens of verifieerbare elementen bij te brengen die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van haar internationale beschermingsstatus. De Raad kan in casu enkel vaststellen dat verzoekende partij in gebreke blijft om degelijke elementen voor te leggen.

3. In de bestreden beslissing wordt terdege overwogen dat verzoekende partij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in haar hoofde heeft kunnen vaststellen.

In het verzoekschrift werpt verzoekende partij op dat zij een zekere fragiliteit vertoont gelet op al datgene dat zij meegemaakt zou hebben. Verzoekende partij blijft immers in gebreke om in concreto aan te tonen waar of op welke wijze haar voorgehouden fragiliteit het verloop van haar beschermingsprocedure heeft beïnvloed en welke procedurele noden er in haar hoofde precies zouden zijn. Zij legt hiervan geen enkel (medisch) document voor zodat zij bij loutere beweringen blijft. Verzoekende partij maakte overigens op de Dienst Vreemdelingenzaken geen dergelijke noden kenbaar (AD CGVS, vragenlijst bijzondere procedure noden). Zij heeft op geen enkel moment aangegeven dat zij omwille van haar (gezondheids)problemen niet in de staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure, noch omwille van enige andere reden. Ook op het CGVS maakte zij geen dergelijke noden kenbaar; haar advocaat evenmin.

Verder blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat het gehoor op normale wijze is verlopen en dat hieruit geen noemenswaardige problemen kunnen worden afgeleid. Verzoekende partij was immers in staat om accuraat, concreet en uitgebreid op de haar gestelde vragen te antwoorden en kon de redenen van haar vrees op een zelfstandige en functionele manier uiteenzetten.

Gelet op voorgaande, toont verzoekende partij niet aan dat de commissaris-generaal verkeerdelijk heeft besloten dat haar rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat zij heeft kunnen voldoen aan haar verplichtingen.

4. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

5. Uit de door verzoekende partij middels haar aanvullende nota bijgebrachte landeninformatie met betrekking tot de situatie van statushouders in Malta blijkt dat zowel vluchtelingen als personen met subsidiaire beschermingsstatus een verblijfsvergunning krijgen die drie jaar geldig is en verlengbaar, al kunnen er vertraging optreden bij het uitreiken van deze verblijfstitels. Vluchtelingen en personen met de subsidiaire beschermingsstatus hebben toegang tot de arbeidsmarkt en kunnen activiteiten als zelfstandigen ontwikkelen, al kunnen personen met subsidiaire bescherming geen toegang hebben tot bepaalde jobs in het leger of de politie. Beide groepen krijgen in de praktijk met obstakels te maken om werk te vinden, waaronder discriminatie en xenofobie. Ook toegang tot betaalbare huisvesting is vaak een probleem voor personen met internationale bescherming in Malta, die daartoe nauwelijks ondersteuning krijgen. Vluchtelingen hebben onder dezelfde voorwaarden toegang tot de sociale bijstand als de Maltese onderdanen. Begunstigden van subsidiaire bescherming daarentegen hebben alleen recht op “basisuitkeringen”. Zij kunnen wel in aanmerking komen voor premie-gebonden uitkeringen indien zij werken, sociale zekerheidsbijdragen betalen en aan de voorwaarden voldoen. Hieruit blijkt dat de situatie van personen met subsidiaire beschermingsstatus en vluchtelingen niet altijd rooskleurig is en dat zij kunnen geconfronteerd worden met moeilijke socio-economische omstandigheden als statushouder in Malta (AIDA, Country Report Malta, Update 2022, p. 133 -148). Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in de hem voorgelegde informatie geen situatie van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, waarbij deze “tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”, (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C438/17, Ibrahim e.a., pt. 91).

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Malta werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

6. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Malta wordt vastgesteld.

Verzoekende partij komt niet verder dan een louter theoretisch betoog onder verwijzing naar het AIDA-rapport (AIDA, "Country Report: Malta", update 2022) aangaande de eventuele moeilijkheden die internationaal beschermden in Malta kunnen ondervinden, zoals met sociale steun, huisvesting en de toegang tot gezondheidszorg, maar verbindt dit op geen enkele manier met haar eigen persoon.

De Raad beklemtoont dat ofschoon blijkens de bijgebrachte informatie de situatie in Malta voor personen die er internationale bescherming genieten niet steeds even rooskleurig is, verzoekende partij in gebreke blijft om aan te tonen dat zij, als begunstigde van internationale bescherming, geen toegang zou krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan deze status inzake toegang tot onder meer werkgelegenheid, gezondheidszorg en huisvesting en dat zij in een situatie van extreme materiële armoede zal terechtkomen die haar niet in staat stelt in de meest elementaire behoeften te voorzien, zoals onder meer voedsel, persoonlijke hygiëne en een plaats om te leven, en dat de tekortkomingen in Malta, waar zij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor haar situatie, dan wel de situatie waarin zij bij een eventuele terugkeer zou terechtkomen, zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Wat betreft de huisvesting uit haar verklaringen blijkt immers dat er in Malta vluchtelingen wel een tijdelijke woonplaats konden huren tijdens het laagseizoen (NPO, p. 15). De verzoekende partij kreeg ook de kans om een pand te huren voor enkele maanden, maar aangezien zij hiervoor waarborg diende te betalen heeft zij het geweigerd (NPO, p. 16). Echter, ook in België dienen huurders een waarborg te betalen indien ze een woning wensen te huren. Tevens kon verzoekende partij af en toe bij haar vrienden en kennissen logeren (NPO, p. 15). Tijdens haar verblijf in Malta heeft de verzoekende partij er diverse jobs uitgevoerd. Zo heeft zij enkele maanden als taxichauffeur gewerkt. Ook heeft zij aanvankelijk bij haar aankomst in Malta gedurende twee jaar lang in een bouwbedrijf gewerkt. Sinds 2020 tot haar vertrek uit Malta in november 2022 is zij werkzaam geweest bij een taxibedrijf Bolt (NPO, p. 16).

Waar in het verzoekschrift nog wordt gesteld dat verzoekende partij ingeval van terugkeer in een situatie van verregaande materiële deprivatie riskeert terecht te komen, wijst de Raad er op dat uit het voorgaande is gebleken dat zij nog steeds over een subsidiaire beschermingsstatus in Malta beschikt en dat zij verder ook niet doet blijken van een bijzondere kwetsbaarheid waardoor zij niet in staat zou zijn haar rechten als statushouder in Malta te doen gelden. Verzoekende partij is een 31 jarige man. Zij toont niet aan dat zij een kwetsbaar profiel heeft waardoor zij een mogelijk risico zou lopen bij terugkeer naar Malta. Gelet op haar individuele omstandigheden kan verzoekende partij, indien zij in geval van terugkeer naar Malta moeilijkheden zou ondervinden bij de toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting en gezondheidszorg, voldoende zelfredzaam geacht worden om hieraan het hoofd te bieden. Voorts maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij geen taal machtig is die in Malta wordt gesproken. Uit haar verklaringen blijkt verder dat zij een hoge mate van zelfredzaamheid heeft. Hoewel zij aangeeft dat zij in Malta geen officiële jobs kreeg aangeboden maar enkel in het zwart te hebben gewerkt, vond zij wel zelfstandig werk en kon zij zelfstandig voorzien in haar eigen levensbehoeften. Daarenboven blijkt uit haar verklaringen duidelijk dat zij over een sociaal netwerk beschikt in Malta waarop zij in het verleden beroep heeft gedaan om haar vertrek en verdere verplaatsingen doorheen Malta en Europa te bewerkstelligen, wat getuigt van zelfredzaamheid en keuzemogelijkheden. Verzoekende partij verklaarde tevens dat zij naar Frankrijk ging en reisde daarna nog eens terug naar Malta omdat zij in Malta ten minste haar plan wist te trekken (NPO, p. 14).

Verder citeert de verzoekende partij uit de bijgebrachte landeninformatie dat er in Malta in tegenstelling tot erkende vluchtelingen geen mogelijkheid tot gezinshereniging bestaat voor personen die subsidiaire bescherming genieten en besluit dat dit een schending uitmaakt van het recht op eerbiediging van het privé, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt inderdaad dat personen met subsidiaire beschermingsstatus in principe geen aanvraag voor gezinshereniging kunnen indienen in Malta. Er wordt wel melding gemaakt van een, zij het uitzonderlijk, geval waarin na tussenkomst van de Immigration Appeal Board de autoriteiten ertoe verplicht werden om gezinshereniging toe te staan aan een persoon met subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij toont hiermee niet aan dat zij door deze maatregel aan een met artikel 4 van het EU Handvest van de Grondrechten strijdige behandeling zou worden onderworpen en in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal belanden. De Raad kan begrip opbrengen voor het feit dat

verzoekende partij lijdt onder het feit dat zij gescheiden is van haar gezin, doch bereiken de verschillen in de wetgeving op dit punt tussen Malta en België als dusdanig niet de vereiste drempel van zwaarwegendheid. Bovendien toont verzoekende partij evenmin aan dat zij als persoon die subsidiaire bescherming geniet in Malta in deze lidstaat geen gerechtelijke of andere stappen zou kunnen ondernemen indien zij meent dat haar recht op privé-en gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM door deze beperkingen geschonden zouden zijn. Tenslotte herinnert de Raad er aan dat een procedure gezinshereniging en een procedure verzoek om internationale bescherming twee onderscheiden procedures zijn met geheel andere en uiteenlopende doeleinden en voorwaarden. In zoverre verzoekende partij aanvoert dat zij de inbreuk op haar gezinsleven in Malta niet kon aanvaarden en dat een terugkeer naar Malta een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er op dat dat dit niet het voorwerp uitmaakt van de procedure voor de Raad en haar betoog niet dienstig is. De bestreden beslissing strekt er niet toe haar gezinsleven te verhinderen of te bemoeilijken maar houdt enkel in dat haar verzoek niet-ontvankelijk wordt verklaard nu zij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat. Bovendien betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsbeslissing.

Verzoekende partij brengt doorheen haar verklaringen en haar verzoekschrift geen concrete elementen aan die aantonen dat zij bij een terugkeer naar Malta in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

7. Derhalve lijkt verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Malta.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. In het proces-verbaal van terechtzitting van 11 januari 2024 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1738 legt de eed af en tolkt Arabisch

De Kvz nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen.

VzP wijst op de socio-economische problemen op Malta waarvan ze stukken heeft bijgebracht, ze kan er onmogelijk terugkeren want de situatie is intussen nog verslechterd. Ze heeft er 9 jaar haar best gedaan maar enkel zwartwerken kon, er was geen hulp of medewerking van de Maltese autoriteiten, de aanpassing verliep zeer moeizaam, er was geen respect. Ze had recht op een verblijfsvergunning van onbepaalde tijd maar kreeg er enkel tijdelijk verblijf, dit is onrechtvaardig. In concreto had ze problemen met haar huisbaas, werd er buitengezet: een klacht hierover bij de politie werd niet ernstig genomen,

integendeel kreeg ze er te horen een vreemdeling te zijn die maar terug moet keren. De maatschappij aldaar is vijandelijk ingesteld, ze had er geen werk, geen respect, last van racisme.”

4.2. De verzoekende partij brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige elementen of argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 12 september 2023.

Verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het op algemene wijze verwijzen naar stukken die zij eerder bijbracht en het herhalen van eerder afgelegde verklaringen omtrent haar situatie en levensomstandigheden in Malta, waar zij internationale bescherming geniet. De Raad wijst erop dat met die documenten, zoals de door verzoekende partij bijgebrachte informatie omtrent de algemene (socio-economische) situatie van statushouders in Malta, en met haar verklaringen omtrent haar persoonlijke ervaringen in Malta reeds terdege rekening werd gehouden en dat op haar individuele situatie als statushouder in Malta uitgebreid werd ingegaan en hierover wordt geoordeeld in de beschikking van 12 september 2023.

Verzoekende partij gaat ter zitting echter niet, laat staan concreet in op de inhoud van die beschikking. Ze brengt hier geen concrete inhoudelijke repliek tegen in en slaagt er (alzo) niet in de gronden van de beschikking in een ander daglicht te stellen. Het op algemene wijze opwerpen van algemene opmerkingen en beschouwingen is geenszins van aard om op de concrete vaststellingen en gevolgtrekking in de beschikking een ander licht te werpen. Verzoekende partij doet met haar algemene beweringen en opmerkingen geen afbreuk aan de concrete vaststellingen in de beschikking.

Bovendien wordt nog vastgesteld dat verzoekende partij haar verklaringen ter zitting dat zij geen werk had in Malta niet rijmen met haar eerdere verklaringen omtrent haar werkzaamheden aldaar als (zelfstandig) taxichauffeur. Zoals eerder opgemerkt, blijkt uit verzoekende partij haar verklaringen een hoge mate van zelfredzaamheid alsook keuzemogelijkheden. Dit blijkt o.a. ook uit het feit dat nadat zij naar Frankrijk ging, waar zij asiel aanvraagde, zij vervolgens terugreisde naar Malta omdat zij daar, zo verklaarde ze, ten minste haar plan wist te trekken. Voorts blijkt dat verzoekende partij over een sociaal netwerk beschikt in Malta, dat zij er toegang had tot huisvesting, doch weigerde om voor het huren van een pand een waarborg te betalen en er voor koos en het makkelijker vond om in een garage te blijven wonen, en dat zij voorts toegang had tot o.a. de gezondheidszorg in Malta.

Betreffende de argumentatie van verzoekende partij dat er geen hulp of medewerking was van de Maltese autoriteiten en de politie haar er niet ernstig zou hebben genomen, blijkt uit niets dat verzoekende partij dit ergens bij (hogere) officiële instanties in Malta zou hebben aangekaart en aangeklaagd. Zij toont dit op generlei wijze *in concreto* aan. Het komt nochtans verzoekende partij toe de middelen die haar status en het recht haar hiertoe bieden in Malta te benutten en uit te putten. Dit blijkt evenwel nergens uit.

Wat betreft verzoekende partij haar opmerking ter zitting dat zij recht had op een verblijfsvergunning van onbepaalde tijd in Malta maar er enkel tijdelijk verblijf kreeg en dit onrechtvaardig is, toont zij niet aan dat zij hier effectief daadwerkelijk recht op heeft en herhaalt de Raad dat hoe dan ook uit de stukken in het dossier blijkt dat verzoekende partij in Malta over subsidiaire bescherming beschikt die heden nog geldig is. Voorts verwijst de Raad voor wat betreft het onderscheid tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds naar de beschikking, en meer bepaald punt 2. Hierin wordt tevens ingegaan op verzoekende partij haar verklaringen omtrent haar Maltese verblijfsdocument dat in Rome zou zijn gestolen. Verzoekende partij gaat ter zitting evenwel niet in het minst in op die en de andere gronden van de beschikking en laat alzo na concrete elementen bij te brengen ter weerlegging ervan.

Verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij niet kan terugkeren naar Malta, dat zij bij een terugkeer naar Malta en bij het verstrijken ervan er niet in zal slagen om een (verlenging/vernieuwing van haar) verblijfsvergunning te bekomen en dat ze zich niet langer zou kunnen beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Malta, en dat de bescherming die haar in Malta verleend werd ontoereikend zou zijn waardoor ze in een situatie van verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 12 september 2023 opgenomen grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Malta.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vierentwintig door:

M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS